

ESCOLA: *Salerians Sant Bae*

NOM: LEIRE BALLO RÍOS

TÍTOL: *Una guerra amb final feliç*

Hi havia una vegada una ciutat que es deia Verdulàndia i una ciutat que es deia Hamburpizza, entre elles va començar una guerra catastròfica. Tot això venia perquè la ciutat de Verdulàndia all 1865 va conquerir un tros de la seva ciutat i fa 4 anys que Hamburpizza s'hi va tornar, però d'una manera diferent.

El president d' Hamburpizza que es deia senyor Taco va decidir començar una guerra, però no només amb els militars de forces especials i tancs que llancen ketchup tòxic, sinó també amb els superherois d' Hamburpizza que diuen que són uns dels millors del món.

Els superherois es deien home Pizza (líder i seriós), home Hamburguesa (graciós i llest), home Patata fregida (una mica despistat i divertit) i per últim i no la menys important, la dona Donut (molt simpàtica i amable). I per això creia el senyor Taco que guanyaria la guerra.

El que no sabia el senyor Taco és que el senyor Tomàquet, el president de Verdulàndia, també tenia militars de forces especials i tancs per tirar bombes de pèsols, també amb els superherois que diuen que són els millors del món. L'home Bròquil (líder i seriós), l'home Pastanaga (divertit i innocent), l'home peix (llest i inquiet) i per últim la dona maduixeta (protectora i súper responsable).

La guerra va començar, el poble d'Hamburpizza començava atacant amb els tancs carregats de quètxup tòxic i amb els superherois tirant cotxes per l'aire, el poble de Verdulàndia no s'ho esperava i l'home Tomàquet, el president de Verdulàndia, va enviar un comunicat a tot el poble per avisar que havia començat la guerra i els veïns es van espantar molt.

Els superherois van pensar –sort que per fi podem fer alguna cosa interessant. Mentre els veïns anaven marxant del poble, els militars es preparaven com podien perquè ja els estaven atacant. Van carregar els tancs plens de pèsols.

Quan estaven en mig de la guerra, un noi desconegut va dir –Per què som amb guerra!!?? Tots del crit que va fer es van quedar immòbils i sorpresos.

El president Tomàquet va dir –És veritat perquè som en guerra?

El president Taco va respondre -Perquè TU em vas robar un tros del meu poble!!!! no te'n recordes!!???

El senyor Tomàquet es va quedar com si no sabés res -Ja però... no és motiu perquè facis una guerra!!!!

Doncs si no és motiu torna'm el tros de terra que em vas robar- va dir el senyor Taco tot enfadat.

Si te'l torno, les verdures que viuen allà, hauran de marxar- va dir el senyor Tomàquet.

Després d'una bona estona discutint, el senyor desconegut va interrompre i va dir -
Doncs... tinc una idea, perquè no convertiu els dos pobles en un?

Els dos presidents es van quedar sorpresos i van dir a la vegada... És veritat!

El senyor Tomàquet va dir- es pot dir el poble MÓN DEL MENJAR.

El senyor Taco va fer un somriure d'orella a orella i va dir que sí amb el cap.

Llavors des d'aquell dia els dos pobles van ser feliços, gràcies al noi desconegut van ser
amics i li van fer una escultura en homenatge.

Van descobrir que es deia home Formatge i que era un noi que treballa de mestre en una
escola que es diu Salesians.

També van fer una altre escultura en homenatge al nou poble perquè estaven molt
contents de com van solucionar la guerra, i van veure... QUE PARLANT S'ARREGLEN
LES COSES.